

कर्णावसक्तेत्यनेनाधोभागेऽवकर्णलुंचनं सुग्रीवेणकृतमितिगम्यते कर्णावसक्तायथिताः परस्परसंलग्ना अत्रमांलायस्यसः ॥ ९९ ॥ १०० ॥ १ ॥ पीड्यमानः सराक्षसस्तद्वि

मेदोवसाशोणितदिग्धगात्रः कर्णावसक्तग्रथितां त्रमालः ॥ ववर्षशूलानि सुतीक्ष्णदंष्ट्रः कालोयुगांतस्थ इव प्रवृद्धः ॥ ९९ ॥ तस्मिन्का
ले सुमित्रायाः पुत्रः परबलार्दनः ॥ चकार लक्ष्मणः क्रुद्धो युद्धं परपुरंजयः ॥ १०० ॥ सकुंभकर्णस्य शरान् शरीरे सतवीर्यवान् ॥ निचखा
नाददेचान्यान्विससर्जचलक्ष्मणः ॥ १ ॥ पीड्यमानस्तदास्त्रं तु विशेषतस्सराक्षसः ॥ ततश्चुकोपबलवान्सुमित्रानंदवर्धनः ॥ २ ॥ अ
थास्यकवचं शुभ्रं जावूतदमयं शुभ्रं ॥ प्रच्छादयामास शरैः संध्याभ्रमिवमारुतः ॥ ३ ॥ नीलांजनचयप्रख्यः शरैः कांचनभूषणैः ॥
आपीड्यमानः शुशुभे मेघैः सूर्य इवांशुमान् ॥ ४ ॥ ततः सराक्षसो भीमः सुमित्रानंदवर्धनं ॥ सावज्ञमेव प्रोवाच वाक्यं मेघौघनिःस्वनः
॥ ५ ॥ अंतकस्याप्यकष्टेन युधिजे तारमाहवे ॥ युध्यतामामर्भते न ख्यापिता वीरता त्वया ॥ ६ ॥ प्रगृहीता युधस्येह मृत्योरिव महामृधे ॥
तिष्ठन्नप्यग्रतः पूज्यः किमु युद्धप्रदायकः ॥ ७ ॥ ऐरावतं समारूढो वृतः सर्वामरैः प्रभुः ॥ नैव शक्रोऽपि समरे स्थितपूर्वः कदाचन ॥ ८ ॥
अद्य त्वया हंसो मित्रेवालेनापि पराक्रमैः ॥ तोषितो गंतुमिच्छामि त्वामनुज्ञाप्य राघवं ॥ ९ ॥ यत्तु वीर्यबलात्साहैस्तोषितो हंरणे त्वया ॥ रा
ममेवैकमिच्छामि हंतुं यस्मिन्हते हतं ॥ १० ॥ रामे मया त्रनिहते येन्येस्थास्यंति संयुगे ॥ तानहं योधयिष्यामि स्वबलेन प्रमाथिना ॥ ११ ॥
इत्युक्तवाक्यं तद्रक्षः प्रोवाच स्तुतिसंहितं ॥ मृधेघोरतरं वाक्यं सौमित्रिः प्रहसन्निव ॥ १२ ॥ यस्त्वं शक्रादिभिर्देवैरसत्यः प्राप्य पौरुषं ॥
तत्सत्यं नान्यथा वीरदृष्टेऽद्य पराक्रमः ॥ १३ ॥ एष दाशरथी रामस्तिष्ठत्यद्रि रिवान्चलः ॥ इति श्रुत्वा त्यनाहत्य लक्ष्मणं सनिशाचरः ॥ १४ ॥

शेषं अस्त्रान्तरेण विगतशेषं च करेत्यर्थः ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥